

En
verder:

*‘Ik heb
energie te
over, altijd
gehad’*

‘Ik ben natuurlijk wel een snuffelaar’

Na 28 jaar redactie, waarvan 12 jaar als voorzitter, neemt Martin-Jan van Mourik (70) afscheid van WPNR. Dat wordt 20 november gevierd met een speciaal symposium. Het afscheid gaat hem aan het hart, maar hij heeft genoeg te doen.

TEKST Henriette van Wermeskerken | FOTO Truus van Gog

‘**H**et WPNR is verreweg het meest gezaghebbende blad op privaatrechtelijk terrein. Ik heb er veel tijd aan besteed, gemiddeld zo’n anderhalf uur per dag. Schrijven – ik schreef meer dan driehonderd bijdragen –, lezen, contacten met mederedacteuren en anderen. Mooi werk, jammer dat het ophoudt. Dat gaat me wel aan het hart.’

TALENTEN

‘Ik heb een paar talenten: ik kan aardig schrijven en aardig praten. Aan die talenten heb ik mijn loopbaan als notaris en als hoogleraar te danken. Dat laatste ben ik overigens nog steeds, en ik werk ook nog steeds voor mijn oude notaris-kantoor. Nu als adviseur. Op mijn dertigste werd ik als hoogleraar gevraagd. Wetenschap en praktijk vullen elkaar aan, ik kan niet zeggen dat ik het één liever doe dan het ander. Als klein jongetje wilde ik al notaris worden. Eigenlijk zou ik mijn vader opvolgen, als notaris hier in Ravenstein. Dat het uiteindelijk Nijmegen werd, is goed, want daardoor heb ik mijn vleugels breder kunnen uitslaan. Mijn zoon volgde mij op in 2006.’

MIDDELEEUWS RONDEEL

‘Ik verveel mij nooit. Tegenwoordig word ik zeer in beslag genomen door het middeleeuws rondeel, dat ik sinds vorig jaar in mijn tuin aan het opgraven ben. Het vestingbolwerk is uit 1488. De restanten liggen onder een aarden bastion uit 1621, genaamd Famars. Ravenstein hoorde tot 1795 bij het Hertogdom Kleef. Waar de naam Famars vandaan komt, heb ik inmiddels uitgezocht. Charles de Levin,

heer van Famars, was een generaal van de Nederlandse “Staatse” Artillerie. Ik vond een afbeelding van hem, een schilderij uit ongeveer 1620, dat in het Rijksmuseum hangt. En wat zo leuk is: de schilder heet Van Ravesteyn. Zo vind ik steeds meer, ik ben natuurlijk wel een snuffelaar. Dat in mijn tuin iets lag, wist ik door eerder graafwerk, maar ik had toen geen tijd en het mocht ook niet van Monumentenzorg en de gemeente. Maar op een gegeven moment hield ik het niet meer en móest ik de spade ter hand nemen. Nu is het project ondergebracht in de Stichting Vestingwerken Ravenstein. Een archeoloog heeft onderzoek gedaan en we hebben een beleidsplan. Volgend jaar gaan we het rondeel verder uitgraven. We willen het zichtbaar, beleefbaar maken. Ook nu mag iedereen al komen kijken als mijn tuinhek openstaat. Archeologische belangstelling heb ik altijd gehad. Ik kom daarom graag in Rome. Zó fascinerend, daar lopen de tranen mij over de wangen.’

RAVENSTEIN

‘In Ravenstein ben ik geboren, getogen en nog steeds heel gelukkig. Mijn vrouw en ik kochten dit huis op het bastion in 1971. Mijn ouderlijk huis staat aan de andere kant van de vestingwal. Ik ken hier iedereen en er is geen bestuur waar ik niet in heb gezeten. Zo ben ik nu onder meer beschermheer van het Sint Barbaragilde, een schuttersgilde. Mijn moeder was beschermvrouw; ik ben haar opgevolgd. De gildencultuur is belangrijk in Brabant en Limburg. Een andere mooie functie: ik ben president voor het leven van het mede door mijzelf opgerichte gezelschap de Stamtafel. Al veertig jaar gaan we op

zondagmiddag na afloop van de mis om kwart over twaalf naar het café. Ouwehoeren en innemen. Tot half twee, dan gaan we weer naar huis. Het gezelschap bestaat overwegend uit mannen die hier net als ik zijn geboren. Of die hier zo’n twintig jaar wonen, dan begin je er een beetje bij te horen. Als ik vanuit het café, waarin ik in de oorlog geboren ben, naar buiten kijk, zie ik links de kerk, daar ben ik gedoopt, en rechts het stadhuis, daar ben ik getrouwd. Mijn leven ligt hier.’

EVENWICHT

‘Wie hard werkt, moet zorgen voor veel ontspanning. Ik ben extreem in wat ik doe, maar ik zorg altijd voor het evenwicht. Ik leef intensief. Ik heb energie te over, altijd gehad. Mijn vrouw is half Chinees. Haar vader, zoon van de burgemeester van Bandung, kwam in Nederland medicijnen studeren. Die afkomst heeft mij in contact gebracht met oosterse filosofieën, zoals Yin en Yang. Evenwicht in alles. Verder fascineert de deugdenfilosofie mij. Moed, wijsheid, rechtvaardigheid en matigheid, dat zijn de kardinale deugden. Daar probeer ik naar te leven. Van matigheid heb ik het minste, maar dat probeer ik dus te compenseren om een evenwicht te bereiken. Die deugden zie ik als ankers waar ik niet van afwijk. Voor alles wat ik doe geldt: kan ik het in overeenstemming brengen met de deugden? Daarnaast ben ik kritisch. Er is weinig dat ik zomaar aanneem. Bij ethische kwesties draait het eigenlijk om de vraag: deugt het, of deugt het niet? Zo simpel is het. Voor personen geldt dat ook. Iemand deugt, of niet.’ ■